

1-Luku Mies katseli kuuraista kujanpintaa, ympäröivä pimeys ahdisti. Hän tiesi olevansa mukavuusalueen rajamailla. Puolituntia aiemmin hän oli ollut tajunnan rajamailla, kun hän oli herännyt armottomaan kipuun. Kipuun josta hänellä ei ollut kunnon muistikuvaa. Mies hoippuroi hetken, tunnustellen samalla itseään. Takki ja paita oli revennyt. Lompakko sentään oli tallessa, sen sijaan pieni määrä käteistä, kortit sekä muut paperit oli kadonneet, minne? Siitä hänellä ei ollut tietoa. Vasen käsi tunnusteli takin sisällä olevaa koteloa, turhaan sillä sekin oli tyhjä, hänelle niin rakas ja tärkeä ysimillinen Smith&Wesson oli kadonnut. Hoippuroituaan muutaman metrin eteenpäin hänen oli pakko pysähtyä ja nojata kylmää hohtavaan tiiliseinään. Mies tunnusteli varovaisesti päätään, se tuntui lämpöiseltä, omituisen lämpöiseltä. Mies tihrusti kättä kelmeän katulampun loisteessa, VERTA, ei epäilystäkään tuoretta verta. Samalla Kusti tajusi pään olevan auki. Mies olisi kironnut äänekkäästi, jos suinkin olisi pystynyt. Hänen suusta ei tullut ääntäkään, sen sijaan suu vääntyi tuskaiseen irvistykseen. Purren ennestään jo veristä huulta mies hoippuroi hitaasti eteenpäin, oli pakko päästä eteenpäin, ainakin isomman kadun varteen. Tuskin koskaan elämässä kaksisataa metriä tuntui niin pitkälle kuin nyt. Seinään tukien hoippuvin askelin mies eteni kohti kadunkulmaa. Päästä valunut veri oli kuivunut pitkien kasvoja, saaden jo ennestään rujan puoleisen kasvon näyttämään entistäkin rujommalle. Sieltä täältä kuului tyypillisiä kujan ääniä, yleensä näillä kujilla oli jonkin sortin liikettä, tänä iltana ei ainuttakaan sielua, ellei mukaan lueta muutamaa kujakolliä niin ja vilistäviä siimahäntiä, jotka innokkaasti tonkivat kujalle heitettyjä jäteastioita. Mies kokeili uudemman kerran päätään, huomaten ettei verenvuoto ainakaan ollut lakannut vaan mieluummin päinvastoin, jokainen askel tuntui vuorenkorkuiselle, kunnes lopulta tuli viimeinen askel, jonka jälkeen tuli musta pimeys.

Teuvo Tuokko työn raskaan raataja oli juuri tulevan yön ensimmäisellä kierroksella, tutkimassa ovia ja syrjäkujien ikkunoita, joiden tuli olla kiinni. Normaalisti kierroksen kiertäminen oli puuduttavan yksitoikkoinen ja rivakkaan tahtiin käveltynä sen teki tunnissa läpi. Tosin aina kierros ei mene käsikirjoituksen mukaan kuten tänä iltana. Tuskin Teuvo oli ehtinyt ottaa viittäkymmentä metriä sivumpaan ”pääkadulta” kun tämä huomasi maassa makaavan hahmon. Teuvo tihensi askellusta, taskulampun valossa tämä teki pikaisen arvion, jopa vartijan peruskurssilla opitun perusteella osasi päätellä, että jotain oli sattunut ja todella rankasti. Ammattimaisen ottein tämä teki pikaisen ilmoituksen hätäkeskukseen, jääden sitten odottamaan ambulanssin tuloa. Teuvo mietti hetken tilannetta, maassa makaavaa miestä hän ei tuntenut. Lähempi silmämääräinen tarkastelu osoitti, että henkilö oli joutunut varsin kovakouraiseen käsittelyyn, hädin tuskin havaittavat elonmerkit ilmaisivat miehen olevan hengissä, ainakin vielä.

Teuvo sytytti tupakan ja käyskenteli edes takaisin, jotkut tämän työtoverista oli kertoneet tämän tyyppistä jutuista, mutta hänelle tämä oli ensimmäinen.

3 Ambulanssin paikalle saapuminen kesti reilu kymmenisen minuuttia. Ensihoitajat tekivät kuumeisesti töitä uhrin ympärillä reilun kymmenen minuutin kuluttua, kunnes lopulta totesivat tilanteen toivottomuuden. Toinen ensihoitajista veti lakanan uhrin pään ylitse. Toisen ottaessa yhteyttä viran omaisiin. Reilu viisitoista minuuttia myöhemmin paikalle saapui paikallinen virkavalta ja ruumisauto. Teuvo tyytyi seuraamaan sivummalta, kun viranomaiset teki omaa kenttätutkimusta. Toinen konstaapeleista kuvasi paikan, toisen tehdessä muistiinpanoja. Saatuaan tutkimukset päätökseen, konstaapeli Harju antoi merkin siirtää uhri ruumisautoon. Konstaapeli Koistinen oli tullut Teuvon luokse, tekemään muutamia kysymyksiä. Reilu parikymmentä minuuttia myöhemmin koko operaatio oli ohi. Nimetön ruumis oli saanut kyydin kylmiöön. Ensihoitajat oli poistuneet seuraavaan tehtävään ja virkavalta puolestaan hoiti oman osuutensa. Teuvo Tuokko puolestaan pääsi jatkamaan omaa kierostaan ristiriitaisissa tunnelmissa.

2-Luku Komissaari Julin aukaisi leipääntyneenä työsköpostinsa, tietoisena siitä, että sähköposti pursuisi

lukemattomia viestejä ja sähköposteja, joiden lukemisen menisi puoli päivää. Viime viikon hän oli nauttinut koskemattomasta luonnonrauhasta Kainuun korpimetsässä. Pikainen silmäys osoitti, että suurin osa posteista oli täyttä roskapostia. Eniten Julinia vitutti se, että postit piti käydä yksitellen läpi, sillä olisi ollut todellinen epämunaus, jos roskakoriin olisi joutunut yksin merkittävä sähköposti. Neljäskymmeneskuudes viesti, oli sellainen joka vaatisi erikoishuomiota. Kokemuksesta Julin tallensi sähköposti viestin ja siihen liittyvän liitetiedoston, muistitikun erikoistarkeat kansioon. Käytyään kaikki postit läpi Julin palasi takaisin tallentamaansa sähköpostiin. Sähköpostin mukaan kyseessä oli tyypillinen perin ikävä tapaus, jollaisia Julin oli kohdannut aivan tarpeeksi, ellei jopa peräti aivan liikaa. Mies huokaisi syvään avatessaan sähköpostin mukana tulleen liitetiedoston joka oli pdf muotoinen. Julin luki pääpiirteittäen läpi aineistoa, kyseessä oli alustava tutkimus pöytäkirja. Uhrina oli ollut arviolta vajaa nelikymppinen mieshenkilö, joka oli hakattu pahoin. Uhrin henkilöllisyys ei ollut tiedossa, koska kaikki henkilöllisyys paperit oli hävinneet. Uhri oli ensi tietojen mukaan menehtynyt sisäisiin vammoihin. Tapaus näytti ilmeisen selvältä, jollaisia mahtui kolmetoista tusinaan. Julin mietti hetken tilannetta, ja sitä antaisiko hän jutun jollekin nuoremmalle kollegalle tutkittavaksi. Jutussa oli ainoastaan yksi pieni, ellei jopa isompi mutta, nimittäin tyhjä ysi millisen Smith&Wessonin asekotelo. Julin nousi ylös tuolista ja huokaisi raskaasti, pari kuukautta aiemmin asemalla käyttöön otettu sähköinen tutkintojärjestelmä, aiheutti omia harmeja. Järjestelmän myötä tehokkuutta pyrittiin tehostamaan ja palaverien viemää työaikaa minimoimaan. Järjestelmän rakenne perustui kentältä tulevaan suoraan informaatioon. Julin oli vanhanliiton miehiä ja uusi järjestelmä ei napannut tätä lainkaan, toista oli nuoremmat virkaveljet jotka, oli täysin täpinöissään uudesta järjestelmästä. Mies palasi työpöytänsä ääreen, oli odotettava hammaskartta ja sormenjälki tunniste, uhrin henkilöllisyyden tunnistamiseksi. Mies vilkaisi kelloa, joka näytti melkein puolta päivää, Julin teki lähtöä lounaalle, kun tämän puhelin hälytti viestin tulemisesta. Viestin mukaan tunniste tiedot oli tulleet ja että tämän tuli saapua keskusrikospoliisiin välittömästi.